

af Warszawapagtens større, mere moderne og længererækkende taktiske kernevåbenstyrker sammenholdt med den nuværende styrkesammensætning af NATO's taktiske kernevåben betyder imidlertid, at der er store problemer med den militære troværdighed af NATO's kernevåbenstyrker.

På grund af den korte rækkevidde kan de i givet fald især frygtes at ramme på eget territorium, og muligheden for direkte at ramme sovjetisk territorium er begrænset til flyleverede systemer. Våbnenes militære troværdighed vil kunne øges ved at give dem længere rækkevidde og ved at lægge vægten på landbaserede og flyleverede missiler.

Missilsystemer med længere rækkevidde kan placeres mere tilbagetrukket, hvilket vil øge mulighederne for krisestyring, samtidig med at muligheden for at ramme mål på modpartens territorium vil blive øget.

Ved at nye FOTL-systemer udvikles som dobbelttegnede systemer, der vil kunne bruges sammen med MLRS-raketkastersystemer, opnås øget fleksibilitet og overlevelsesevne. Med TASM-missiler placeret på dobbelttegnede fly vil man kunne opnå en tilsvarende virkning. Sammen med FOTL-systemer ville det give fleksible svarmuligheder.

Alt i alt vil en omstrukturering af de kortrækkende kernevåben i Europa, hvorved vægten lægges på missilsystemer med længere rækkevidde frem for på artilleri udgøre et skridt i retning af en renere afskrækkelsespolitik (dette begreb i modsætning til en såkaldt »war-fighting« doktrin) og en mindre vægt på kernevåben.

Eftersom NATO's eksisterende kortrækkende kernevåbenmissiler vil være forældede i midten af 1990'erne, vil undladelse af modernisering være ensbetydende med ensidig nedrustning.

Selv om en tredje nulløsning umiddelbart kunne tage sig fordelagtigt ud fra NATO's side, idet Warszawapagten besidder en større og mere moderne kapacitet med hensyn til kortræk-

kende kernevåbenmissiler, vil NATO ved en nulløsning blive eksponeret for Warszawapagtens overlegenhed på det konventionelle område. Dermed ville netop den situation være skabt, som Sovjetunionen måtte kunne ønske og NATO-landene søge at undgå. Fjernelse af samtlige kortrækkende kernevåben i Europa kunne betyde, at kernevåbentærsklen globalt set ville blive hævet, hvilket igen kunne betyde, at en konventionel krig ville blive mere sandsynlig. Desuden ville det indebære en risiko for politisk pres ikke kun fra Sovjetunionen, men også fra magter uden for Europa.

I modsætning hertil vil modernisering udgøre et solidt politisk grundlag for forhandlinger på det konventionelle område kombineret med forhandlinger om modifikationer og reduktioner af de kortrækkende kernevåben.

Det vil være målet for sådanne fremtidige forhandlinger at opnå reduktioner til et fælles lavere niveau, således at den regionale nukleare afskrækkelse bevares. Modernisering af de eksisterende systemer vil være af afgørende betydning for, at dette vil kunne lade sig gøre, idet en minimal regional afskrækkelse kun vil være troværdig, hvis den består af fuldt moderne våbensystemer.

Modernisering af de kortrækkende kernevåben vil derfor ikke blokere for nedrustningsforhandlinger og repræsenterer desuden ikke en afsvækket interesse for nedrustning, men blot en betryggelse af grundlaget for realistiske nedrustningsskridt. Moderniseringen skal tilvejebringe de rette omstændigheder, hvorunder nedrustning ville kunne finde sted.

Hvis man fra sovjetisk side er seriøst interesseret i nedrustning, vil dette netop vise sig ved erkendelse af, at nedrustningsforhandlinger ikke kan foregå under vilkår, hvor den ene part fra starten føler sin sikkerhed truet. Set med vestlige øjne synes der endvidere at være historisk belæg for, at nedrustning med Øst bedst opnås, når man viser vilje til at opretholde sin militære styrke.